

успішними масовими флешмобами у соціальних мережах засвідчує те, що користувачі почувають себе там спільнотою, знаходять друзів і говорі говорити щиро, часто те, що приховували роками, те, що не говорять у реальному світі своїм найближчим. Але діляться у дописах у соцмережах. Тобто останні уже замінили відверті зізнання у реальності, просто перенесли їх у віртуальний світ.

Отже, на нашу думку, діяльність у соціальних мережах є новітнім виявом соціальної комунікації, адже вони слугують джерелом інформації для журналістів, знань та нових думок – для користувачів, згуртовують людей, дозволяють бути щирими та плекають відчуття спільноти. Водночас варто критично ставитися до інформації із соцмереж, адже часто вона є неправдивою та маніпулятивною.

Література:

1. Здоровега В.Й. Теорія і методика журналістської творчості: Підручник. – 3-тє вид. – Львів. ПАІС, 2008. – 276 с.
2. Ів Аньєс. Підручник із журналістики: Пишемо для газет. – К.: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2013. – 544 с.
3. Мельниченко А. #яНеБоюсьСказати. Уривок із книги Насті Мельниченко / А. Мельниченко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://life.pravda.com.ua/health/2017/05/28/224384>
4. Почепцов Г. Світ зіткнувся з новою технологією – «множинність правд» / Г. Почепцов [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://detector.media/infospace/article/118988/2016-09-22-suchasni-svit-zitknuvsa-z-novoyu-tekhnologiyu-mnozhhinnisty-pravd/>

Сухомлин Светлана Викторовна
Днепровский гуманитарный университет

Наукові тези публікуються за тематичним напрямком «Актуальні питання педагогіки, психології, соціальних комунікацій» науково-практичної інтернет-конференції «Сучасні тенденції соціально-гуманітарного розвитку України та світу» (17 квітня 2018 р., м. Харків)

ПСИХОЛОГИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ РАЗВИТИЯ САМОСОЗНАНИЯ ДЕТЕЙ С ГИПЕРАКТИВНОСТЬЮ

Особенности самосознания оказывают влияние на все аспекты поведения человека, детерминируя эмоциональные реакции и состояния, которые, в свою очередь, определяют уровень социально-бытовой адаптации. Проблематика самосознания, рассматривалась в трудах Б.Г. Ананьева, Л.И. Божович, Л.С. Выготского, И.С. Кона в широком поле общепсихологической парадигмы, в контексте развития личности, где самосознание определяется как сложное динамичное единство интеллектуального и аффективного знания о себе. Основы изучения проблемы самосознания в контексте влияния самосознания на регуляцию поведения, как отражения внутренней активности личности в украинской психологической школе, заложил П.Р. Чамата. Анализ научной литературы, в которой представлены концепции структуры самосознания, позволяет выделить несколько направлений, в зависимости от того, какой критерий стал основанием для той или иной концепции.

Несмотря на то, что дискуссия о большей значимости влечений и инстинктивного поведения или разумно-нравственного начала в регуляции поведения человека, ведется уже многие годы, а оппоненты располагают достаточными фактами, убедительно подтверждающими и одну и другую точку зрения, этот вопрос, который в более широком контексте сводится к роли биологического и социального в человеке, не имеет решения, хотя весьма значим, в том числе для медицинской и коррекционной психологии и педагогики, так как обуславливает выбор методов терапии и коррекции. В зависимости от того, какой из уровней самосознания будет выбран в качестве «ведущего», предпочтение может быть отдано сугубо бихевиоральным методам, либо глубинной психотерапии, либо, опираясь на сохраненные ресурсы личности, психолог, может попытаться выстроить достаточно высокий барьер из социально-ориентированных способов поведения, «вытесняющих» социально-неприемлемые, импульсивные проявления. На комплексный, находящийся в динамическом единстве характер взаимосвязей всех уровней указывает Е.Т. Соколова, отмечая наличие аффективно-когнитивных взаимодействий при формировании представлений личности о своем «Я».

Иными словами, каждая индивидуальная поведенческая реакция, основывается на динамическом взаимодействии всех компонентов самосознания на различных уровнях, а также на множестве других факторов, как внешних, так и внутренних (условно-рефлекторное реагирование или «привычные паттерны», предыдущий опыт). При этом, почти всегда, сознание может предложить рациональное объяснение поведению, являющемуся результатом совокупности данных взаимодействий. В связи с этим, наиболее эффективным, представляется целостный подход, позволяющий с одной стороны учитывать физиологические факторы, оказывающие влияние на формирование самосознания личности в целом, и, в частности, ребенка с синдромом дефицита внимания и гиперактивностью, с другой – стремиться к выработке социально-приемлемых форм реагирования, через повышения уровня самосознания и формирования определенных личностных «стандартов». Сделать это, возможно только при условии признания «равноправия» всех компонентов или уровней структуры самосознания.

Девиации в формировании самосознания ребенка гиперактивностью, обусловлены комплексом социальных и биологических факторов. Биологическим базисом девиаций самосознания детей с синдромом дефицита внимания с гиперактивностью, является дисфункция лобных долей, следствием которой является недостаточность произвольной регуляции высших психических функций и когнитивные нарушения, в результате чего формируется недостаточность уровня рефлексии и антиципации. Среди социальных факторов можно выделить нарушение микросоциальных отношений, негативную социальную реакцию на поведение ребенка, негативную оценку его личности со стороны социума, что способствует возникновению внутриличностного конфликта у данной категории детей и появлению неконструктивных защитных механизмов. В перспективе оценку степени сформированности различных компонентов самосознания, следует проводить на уровнях рефлексии и антиципации – учитывая как способность и готовность индивида обращаться к прошлому опыту, так и опираясь на прошлый опыт, разрабатывать план действий в аналогичных ситуациях.

Кучин Сергій Павлович

Кандидат економічних наук, доцент

Луганський національний аграрний університет

Наукові тези публікуються за тематичним напрямком «Актуальні проблеми економіки та публічного адміністрування» науково-практичної інтернет-конференції «Сучасні тенденції соціально-гуманітарного розвитку України та світу» (17 квітня 2018 р., м. Харків)

ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК СФЕРИ КУЛЬТУРИ В РАМКАХ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ «УКРАЇНА-2020»

У січні 2015 р. Указом Президента України було покладено початок реалізації стратегії сталого розвитку «Україна-2020». Держава сформулювала мету, склала дорожню карту, намітила першочергові пріоритети та стратегічні індикатори реалізації Стратегії до кінця 2020 року. Для впровадження в Україні європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі державою було визначено чотири вектори, а саме: вектор розвитку, вектор безпеки, вектор відповідальності та вектор гордості.

Згідно із Стратегією вектор розвитку передбачає забезпечення сталого розвитку держави, проведення структурних реформ та, як наслідок, підвищення стандартів життя. В омріяному майбутньому Україна має стати державою з сильною економікою та передовими інноваціями. Для цього, передусім, зазначено в Стратегії, необхідно відновити макроекономічну стабільність, забезпечити стійке зростання економіки, створити сприятливі умови для ведення господарської діяльності. Слід зазначити, що в сучасному світі подібні завдання можливо вирішити лише за допомогою сприяння розвитку сфери нематеріального виробництва та розвитку ціннісної конкурентоспроможності. Людина, яка здатна генерувати ідеї і здійснювати інноваційну діяльність, виступає головним ресурсом розвитку сучасної держави. У сучасному